

Justitiedepartementet**Remissvar över promemorian ”De allmänna domstolarnas rapportering inom brottmålsförfarandet, DOV 2021/178”**

Ju2021/04080

Sammanfattning

Hovrätten avstyrker förslagen i promemorian.

Inom RIF har det under ett antal år bedrivits ett arbete rörande informationsöverföring i brottmål mellan myndigheter. En del i det arbetet har gått ut på att beskriva och komma överens om vilken information domstolarna ska förmedla från den dömande processen och hur det ska göras. Myndigheterna har ingått ett antal överenskommelser för att beskriva informationsstrukturer, tidpunkter för informationsöverföring, innehåll i olika överföringar osv.

Domstolsverket har bland annat med utgångspunkt i de ovan nämnda överenskommelserna utvecklat systemlösningar för att tillgodose de olika RIF-myndigheternas informationsbehov inom brottmålsområdet. Dessa systemlösningar ska drifvas under 2022. Utgångspunkten för den föreslagna regleringen bör vara att den informationsöverföring från domstolar som kommer att implementeras, även ska regleras och att regleringen överensstämmer med de nyss nämnda överenskommelserna.

Hovrätten anser att den föreslagna regleringen inte speglar den planerade informationsöverföringen. Förslaget till reglering är en påbyggnad på nuvarande reglering och den tar inte fullt ut hänsyn till de förändringar som kommer att genomföras. Förslaget till reglering baseras till exempel på att det är avgöranden som ska skickas. IT-lösningarna bygger på att det är information om en viss individ som ska förmedlas (uppgiftsminimering enligt GDPR).

Regleringen är inte teknikneutral utan baseras på hur informationsöverföringen kommer att göras (olika mellan instanser).

Hovrätten anser att nuvarande bestämmelser om uppgiftsskyldighet bör tas bort och ersättas av en ny reglering som hanterar all informationsöverföring i brottmål till de aktuella RIF-myndigheterna.

Hovrätten utvecklar nedan tankarna om detta. Hovrätten ger även förslag på hur en reglering kan se ut som beskriver den informationsöverföring som planeras.

Hovrättens övergripande synpunkter på promemorian.

I promemorian lämnas förslag på reglering av viss uppgiftsskyldighet som allmänna domstolar har och som delvis baseras på överenskommelser inom RIF men även på befintlig reglering om uppgiftsskyldighet. Det är givetvis angeläget att domstolarnas skyldigheter när det gäller informationsöverföring inom RIF regleras. Det är även viktigt att regleringen är möjlig att förstå och tolka i relation till den nya IT-lösning som kommer att implementeras i domstolarna under 2022. Regleringen som domstolarna ska leva upp till bör vidare spegla den informationsöverföring som kommer att göras från domstolarna med hjälp av IT-stöden. Domstolarna har ingen realistisk möjlighet att sprida information inom RIF på annat sätt än genom användande av de nya IT-stöden.

Hovrätten bedömer att den föreslagna regleringen inte beskriver den informationsöverföring som planeras inom ramen för de överenskommelser som gjorts inom RIF-samarbetet och som Domstolsverket byggt IT-lösningen på. Effekten, om regleringen antas, blir att domstolarna inte kommer att kunna leva upp till de krav som ställs på dem.

Problemet kan lösas på två sätt. Antingen anpassas IT-lösningen till den föreslagna regleringen eller så anpassas regleringen så att den speglar den informationsöverföring som är planerad att ske inom RIF. Myndigheterna inom RIF-samarbetet har under lång tid lagt ner avsevärd möda på att enas om vilken information som ska spridas, till vem den ska spridas och hur det ska göras. Hovrätten lämnar nedan förslag på en lösning som är anpassad till den informationsöverföring som är planerad att ske inom RIF-samarbetet.

För att kunna förstå regleringen om uppgiftsskyldigheten kan det underlätta med en beskrivning av de förändringar som genomförs och en konsekvent användning av väl definierade begrepp.

Hovrätten anser att promemorian inte i alla delar ger en tillräckligt bra bild av de förändringar som genomförs.

Vidare är de begrepp som används i vissa avseenden missvisande eller inte korrekt använda. Det gäller särskilt begreppen avgörande (dom) och laga kraft.

Informationsspridningen enligt de överenskommelser som finns inom RIF, kommer i allt väsentligt att skötas automatiskt med hjälp av de nya IT-stöd som Domstolsverket håller på att ta fram. Informationsspridningen kommer att bli den avsedda om domstolarna använder de nya IT-stöden. Det räcker egentligen att informationshanteringen i tingsrätt, hovrätt och i vissa delar även i Högsta domstolen styrs till de nya IT-systemen och att det anges att informationshanteringen ska ske på rätt sätt för att rätt myndighet ska få rätt information. Omfattningen av uppgiftsskyldigheten bör dock regleras och även vissa grundläggande förutsättningar för den.

Den uppgiftsöverföring som kommer att göras inom RIF baserar sig på information om en viss individ (oftast tilltalad). Den föreslagna regleringen tar sikte på avgörandet som sådant, som ju kan avse flera individer (tilltalade). Detsamma gäller bestämmelser om informationsskyldighet i andra författningar, till exempel i förordningen (1990:893) om underrättelse om dom i vissa brottmål m.m., där man beskriver att en kopia av domen ska skickas. Hovrätten anser att regleringen i stället bör ta utgångspunkt i en individua-

liserad informationsspridning och att den anger vad som utlöser uppgiftsskyldighet.

I regleringen används begreppet laga kraft utan att det definieras. Det talas om att avgörandet ska få laga kraft. Det som är relevant inom RIF är laga kraft i vissa delar av ett avgörande i den del det rör en viss individ. Den nuvarande och den föreslagna regleringen får i det avseendet anses missvisande.

Den föreslagna regleringen är inte teknikneutral eftersom den skiljer sig åt beroende på hur uppgiftsskyldigheten fullgörs. Regleringen bör handla om uppgiftsskyldigheten i sig, inte om hur den ska fullgöras eller vilka system informationen ska skickas till. Domstolsverkets förslag tar i stora delar sikte på hur uppgiftsskyldigheten ska genomföras. Det framstår som onödigt eftersom det förändras över tiden.

Den valda lösningen (att komplettera befintliga bestämmelser) ger en splitt-rad och svår genomtränglig bild av uppgiftsskyldigheten. Det vore antagligen mer ändamålsenligt om förslagen tog sin utgångspunkt i att domstolarna har en uppgiftsskyldighet i relation till ett antal andra myndigheter när vissa frågor prövats i stället för att bygga vidare på befintlig reglering. Hovrätten anser därför att regleringen bör beskriva vad domstolarna ska göra utöver det som står i andra regler och inte beskriva hur domstolarna ska fullgöra sin uppgiftsskyldighet. En positiv effekt av ett sådant förhållningssätt skulle bli att ett antal överflödiga bestämmelser kan upphävas, till exempel bestämmelser i förordningen (1990:893) om underrättelse om dom i vissa brottmål, m.m.

Hovrätten lämnar nedan ett övergripande förslag på hur en reglering skulle kunna struktureras och vilket innehåll den skulle kunna ha. I förslaget har det inte tagits med något när det gäller återtagande av laga kraft och domsbevis.

Förändringen inom RIF

I promemorian beskrivs delar av de förändringar som genomförs inom ramen för DBM-projektet vilket i sin tur delvis baseras på överenskommelser inom RIF. Två viktiga förändringar beskrivs samtidigt som en tredje knappast lyfts fram. Helt riktigt beskrivs sålunda att domstolarna ska ta över uppgifter gällande informationsspridning som Polismyndigheten utför i dag. I promemorian beskrivs även att domstolarnas avgöranden blir digitala och strukturerade originalavgöranden (handlingar).

Det som inte utvecklas närmare i promemorian är att det görs en väsentlig förändring när det gäller synen på vad som ska skickas, dvs. att den aktuella informationen kommer att förmedlas genom avskrifter av digitala original i stället för genom särskilda rapporter. För att förstå den förändringen behövs en kort beskrivning av nuvarande lösning och en beskrivning av den kommande. Eftersom övergången till digitala originalavgöranden i den första etappen endast berör tingsrätt handlar beskrivningen främst om hanteringen i tingsrätt.

I dag är domen i tingsrätt ett fysiskt originaldokument, ett textflöde som löper över ett antal sidor. Originalhandlingen (domen eller det slutliga beslutet) innehåller ingen information som kan överföras automatiskt. Den kan möjligen skannas och överföras som en PDF, vilken i sin tur kan användas av

en mottagare som till exempel kan söka efter eller extrahera viss information. Men originalhandlingen används inte i den nuvarande informationsöverföringen till Polismyndigheten eller i övrigt i någon större utsträckning till digital informationsöverföring.

De PDF:er som skickas från en tingsrätt är vanligen inte skannade originalhandlingar utan handlingar som skapats i domstolarnas målhanteringsystem Vera. Det som distribueras digitalt är alltså en handling som kan sägas vara ett förstadium till originalhandlingen men som saknar viss information (underskrift). Innehållsmässigt motsvarar en sådan PDF i huvudsak originalet. PDF:en finns tillgänglig i Vera (se 14 § Domstolsverkets föreskrifter om ändring av Domstolsverkets föreskrifter (DVFS 2006:9) för tingsrätt om registrering av mål och ärenden i Vera, utformning av dom, slutligt beslut och avräkningsunderlag i brottmål samt rapportering om dom och slutligt beslut i brottmål; DVFS 2021:2).

De rapporter som i dag skickas till Polismyndigheten skapas inte från domen eller beslutet (i betydelsen originalhandling). Det är dock en samlad informationsbearbetning i brottmålsfunktionerna i Vera som genererar följande handlingar.

- En textbaserad handling som skrivs ut och förses med underskrift, originalet.
- En PDF som kan distribueras digitalt och som är tillgänglig via Vera.
- En eller flera rapporter som skickas till Polismyndigheten (en rapport per tilltalad eller motsvarande).

Dessa rapporter till Polismyndigheten innehåller delvis samma information som originalavgörandet, men de skiljer sig i några viktiga avseenden från originalet. De viktigaste skillnaderna (i detta sammanhang) är följande.

- Rapporten innehåller endast delar av informationen från originalhandlingen.
- Rapporten är i ett annat format som kan användas för en automatiserad behandling hos Polismyndigheten (XML).
- Rapporten innehåller information som saknas i originalet.

Nuvarande lösning innebär alltså att informationsbearbetningen i Vera är gemensam men att det skapas tre olika typer av handlingar; avgörandehandlingen som skrivs ut och undertecknas, PDF:en som finns tillgänglig i Vera och rapporterna som skickas till Polismyndigheten. Avgörandehandlingen sätts efter undertecknandet in i domstolens dom- och beslutsbok, PDF:en finns tillgänglig i Vera och rapporterna skickas till Polismyndigheten.

Rapporterna till Polismyndigheten bör ses som allmänna handlingar (upprättade vid expediering enligt 2 kap. 10 § tryckfrihetsförordningen) eftersom de innehåller annan information än som finns i avgörandena och då de skickas till annan myndighet. Dessa (allmänna) handlingar diarieförs inte i domstolen i dag. De är inte möjliga att återskapa av domstolen och kan knappast lämnas ut (utan teknisk hjälp från Domstolsverket). Att allmänna handlingar inte är tillgängliga eller diarieförs får ses som en brist i den nuvarande hanteringen.

En viktig del i förändringen som genomförs genom DBM är att avveckla den nuvarande lösningen med en gemensam informationshantering som skapar olika slags handlingar där endast vissa av dem hanteras som allmänna handlingar.

Även i de nya funktionerna som tas fram inom DBM-projektet är informationsbearbetningen sammanhållen på så sätt att den görs i ett för användaren (domaren) sammanhållet IT-stöd. Men till skillnad från i dag är det informationen i sig som är i fokus (inte den textuella presentationen av delar av informationen). Avgörandena signeras digitalt och med det menas att domaren signerar informationsinnehållet som sedan kan presenteras på olika sätt och användas för flera ändamål. Domen är inte längre utskriften av en löpande text utan själva informationsinnehållet. Den handling som upprättas och signeras är en digital handling i XML-format och den har inte endast ett utseende utan flera möjliga. Det går att skapa avskrifter i olika format och med olika innehåll. Man kan således skapa avskrifter i XML med ett begränsat innehåll som skickas inom RIF samtidigt som man skapar PDF-avskrifter med ett mer komplett innehåll för mänskliga läsare. Avgörandet som sådant utgörs dock av den XML-handling som signeras digitalt (den samlade informationsmängden). Olika format kan som sagt skapas för olika läsare, människor eller maskiner. Det digitala originalavgörandet kan, som det hanteras i de nya IT-lösningarna, användas till bland annat följande.

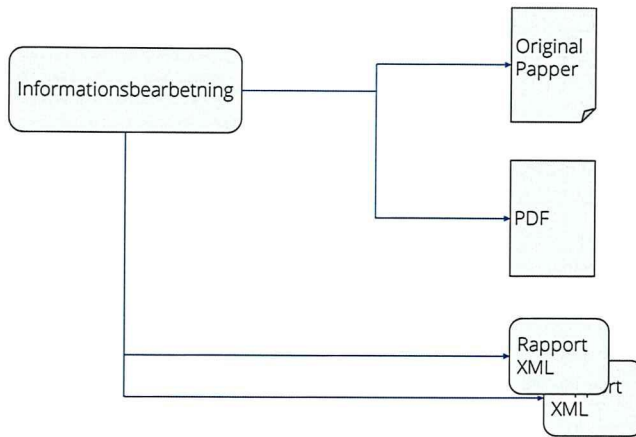
- En presentation av den (för en mänsklig läsare) relevanta informationen i sin helhet (mest likt dagens pappersdom). Denna presentation kan sen
 - skickas i digitalt format (PDF) eller
 - skrivas ut.
- Presentation för en mänsklig läsare i någon del (till exempel en viss tilltalad). Syftet med detta kan vara att inte sprida känslig information om medtilltalade i onödan (uppgiftsminimering), vilket i dag sker i stor omfattning när hela avgöranden distribueras till en mängd mottagare som endast har behov av information i begränsad omfattning. I den första leveransen av funktionalitet är dessa möjligheter dock högst begränsade med tanke på de val som gjorts i DBM-projektet när det gäller att skriva domskäl. Dessa kan i den första versionen knappast selekteras vid presentation (i vart fall inte med någon automatik).
- Sammanställningar i form av avskrifter för automatiserad behandling hos annan myndighet (i stället för de särskilda handlingar som upprättas i dag).

Skillnaden består alltså i att man kommer att skapa **en** handling som sedan används för olika ändamål, bland annat informationsspridning inom RIF, i stället för tre olika handlingar. Eftersom RIF-myndigheterna har behov av information som inte finns med i den signerade digitala avgörandehandlingen behöver domstolarna även skapa andra handlingar (information om verkställighet och avräkningsunderlag). Dessa handlingar skapas samtidigt som avgörandehandlingen.

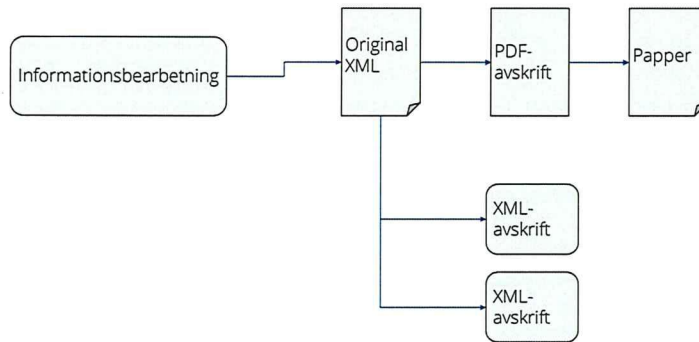
Begreppsmässigt kan de delmängder av den digitala originalhandlingen som skapas lämpligen kallas avskrifter av handlingen.

Förändringen i denna del kan beskrivas i ett par förenklade bilder (i bilderna visas endast skillnaden beträffande avgörandehandlingar).

Nuvarande lösning med tre olika typer av handlingar

DBM-lösningen med en originalhandling och avskrifter av den.

Utgångspunkter för en reglering

I detta avsnitt beskrivs vad som enligt hovrätten bör vara utgångspunkt för den reglering som ska spegla informationsöverföringen.

Individualiserad uppgiftsskyldighet

Den uppgiftsskyldighet som bör regleras avser enskilda personer (t.ex. **en** tilltalad). Referenser till avgörande, dom, beslut osv. blir missvisande.

På sidan 25 i promemorian skrivs till exempel följande.

Domstolarnas uppgiftsskyldighet kommer att fullgöras genom följande rapporter.

Rapport	Innehåll
Domstolsavgörande	Rapporten innehåller samma uppgifter som avgörandehandlingen. Det finns möjlighet att i denna rapport inkludera en PDF-avskrift av avgörandehandlingen, dvs. en fil med avgörandet i läsbart skick.

Detta kan inte anses vara en korrekt beskrivning. Rapporten bör inte innehålla samma uppgifter som avgörandehandlingen utan en delmängd av den. Däremot kan rapporten inte innehålla annat än som finns i avgörandehandlingen. Motsvarande problem finns i definitionerna på sidan 26.

Författningstext rörande uppgiftsskyldighet inom RIF bör utformas så att det klart framgår att uppgiftsskyldigheten gäller varje individ för sig.

Uppgiftsskyldighet utöver annan reglering

Uppgiftsskyldigheten enligt lag eller författning avser normalt ett avgörande i sin helhet. I detta sammanhang bör man därför reglera vad som ska gälla utöver sådan lagreglerad uppgiftsskyldighet. Traditionella expedieringsbestämmelser handlar ju om att skicka ett fysiskt dokument.

Hovrätten anser att man bör se över om lagreglerade uppgiftsskyldigheter kan tas bort i syfte att inte sprida känslig information i onödan. Det räcker ofta att sprida den individualiserade informationen till berörda RIF-myndigheter enligt det föreslagna regelverket. Man behöver knappast sprida hela avgörandet, men som Domstolsverket skriver finns det inget som hindrar att en PDF med "hela" avgörandet bifogas ett visst informationsutbyte. Ett av syftena med DBM-projektet är att skapa förutsättningar för uppgiftsminimering och därmed bör lagstiftningen om uppgiftsskyldighet anpassas så att onödig spridning inte görs. Detta är något som möjligen faller utanför den föreslagna regleringen men som skulle kunna göras samtidigt för att undvika motsägelsefull eller överlappande reglering.

I hovrättens förslag till reglering hanteras den individualiserade informationsspridningen i avsnitt B.

Avgränsning och omfattning av uppgiftsskyldigheten

De olika RIF-myndigheterna har behov av information om brottmålshandlingen i domstol. Projektet DBM har skapat lösningar som kan tillgodose detta informationsbehov. Samtidigt är de lösningar som tagits fram i DBM-projektet sådana att de även kan tillgodose andra behov.

Den första leveransen inom DBM-projektet har dock helt naturligt fokuserat på informationsspridningen inom RIF.

De strukturer och den lösning som tagits fram inom DBM-projektet är alltså sådana att de kan användas även för andra ändamål än att fullgöra uppgiftsskyldigheten inom RIF. Det kan därför anses lämpligt att man beskriver informationsbehovet inom RIF på ett sådant sätt att det inte direkt relaterar till IT-lösningen som tagits fram inom DBM-projektet.

Omfattningen av informationsbehovet inom RIF bör lämpligen beskrivas på ett sätt som kan gälla för samtliga domstolsinstanser och utan att det vid varje tid behöver beskriva hur informationsspridningen sker. Uppgiftsskyldigheten bör beskrivas enhetligt för samtliga domstolsinstanser.

Det nuvarande regelverket angående domstolarnas uppgiftsskyldighet är svårtillgängligt och det är svårt att fastställa den exakta omfattningen av uppgiftsskyldigheten. Den regleras för närvarande med hjälp av hänvisning till informationsbäraren för avgöranden (dom och slutligt beslut i brottmål), med hänvisning till viss lagstiftning (t.ex. 19 § andra stycket lagen om införande av rättegångsbalken), med hänvisning till hur domstolen beslutat (omvandling av fängelse på livstid beviljats) osv. Det är avgränsningar av vitt

skilda slag som används för att beskriva uppgiftsskyldigheten. Nuvarande regleringsteknik är således mycket svårtillgänglig och bör därför inte byggas på ytterligare.

Till detta kommer att begrepp ibland används på ett missvisande sätt, till exempel sägs att underrättelser ska skickas om huruvida avgörandet vunnit laga kraft (rapportering av laga kraft avser vissa frågor rörande en viss tilltalad, och inte domen som helhet). Den reglering som skapas bör beskriva den faktiska uppgiftsskyldigheten.

Avgöranden – första instans och ordinära rättsmedel

För att reglera uppgiftsskyldigheten bör ett enhetligt beskrivningssätt användas. Det baseras lämpligen till att börja med på en uttömmande uppräkningslista av de sakfrågor som utlöser en uppgiftsskyldighet när det gäller sakprövning i första instans och genom ordinära rättsmedel. När en sådan fråga prövas i sak i ett avgörande (oberoende av instans och form på avgörande) föreligger en uppgiftsskyldighet i den bemärkelsen att man ska undersöka (automatiskt) om någon eller några myndigheter faktiskt ska informeras om avgörandet (genom att en avskrift skickas).

- Uppgiftsskyldigheten omfattar avgöranden som innehåller en prövning av något av följande
 - Åtal för brott
 - Talan om undanröjande av påföljd
 - Talan om utdömande av vite
 - Talan om omvandling av fängelse på livstid
 - Osv.

Genom en sådan reglering identifierar man merparten av de avgöranden som är relevanta. Regleringen görs på detta sätt oberoende av hur en viss instans vid ett givet tillfälle fullgör uppgiftsskyldigheten. Regleringen är oberoende av om tingsrätten skickar en avskrift av det digitala avgörandet, om hovrätten ställer samman en rapport med slutresultatet eller om HD skickar en PDF. Det är prövningen av uppräknade sakfrågor som leder till uppgiftsskyldighet.

I hovrättens förslag till reglering framgår detta av avsnitt C.

Utöver uppräkningslistan av ett antal sakfrågor behövs några kompletteringar som utökar omfattningen av avgöranden som omfattas av uppgiftsskyldigheten. En reglering behövs för det fall ett allmänt åtal avvisats eller skrivits av efter återkallelse i första instans i syfte att kunna gallra i misstankeregistret. Första instans i dessa fall torde närmast undantagsvis vara tingsrätt, men man kan inte utesluta att hovrätt eller HD kan vara det. Regleringen bör därför omfatta samtliga instanser.

I hovrättens förslag till reglering framgår detta i avsnitt D.

Särskilda rättsmedel och rättegångsfel

Det finns ett behov av att sprida information om särskilda rättsmedel inom brottmålsområdet. Även den regleringen bör göras genom en uppräkningslista av vilka frågor det är som kan utlösa den individualiserade uppgiftsskyldigheten. Om det faktiskt finns någon mottagare i ett visst fall är inte avgörande för om frågan som hanteras i ett visst fall omfattas av uppgiftsskyldigheten

eller inte. Det är onödigt komplext att på förordningsnivå beskriva de särskilda rättsmedlen utifrån utgången i domstolens avgörande. Det räcker att kompletterande regler på lägre nivå hanterar det faktiska utfallet. För övrigt torde Brottsförebyggande rådet vara intresserat av denna typ av information så snart den kan överföras automatiserat från domstol. Att det finns ett intresse av detta framgår även av de nya målkoder som Domstolsverket infört vid årsskiftet 2021/22.

Utöver de särskilda rättsmedlen finns ett behov av att informera om undanröjande som gjorts inom ramen för de ordinarie rättsmedlen (rättegångsfel). Dessa kan regleringsmässigt hanteras tillsammans med de särskilda rättsmedlen eller separat. Hovrätten föreslår därför att det görs i en samlad reglering.

Hovrättens förslag innebär att denna reglering görs tillsammans med annan uppgiftsskyldighet. I Domstolsverkets förslag görs regleringen i olika författningar beroende på hur informationen faktiskt överförs (via system direkt till mottagarna, eller via Polismyndigheten som sedan sprider informationen vidare). Hovrätten menar att en sådan uppdelning inte är hållbar över tid eftersom den behöver ändras i takt med kommande IT-utveckling på området. Regleringen bör göras teknik- och lösningsneutral.

Hovrättens förslag till reglering i denna del finns i avsnitt E.

Hovrätten har inget färdigt förslag när det gäller överklagande och laga kraft när det gäller de särskilda rättsmedlen. Den frågan behöver dock lösas.

Överklagande och laga kraft när det gjorts en sakprövning

Genom att definiera avgöranden som leder till en uppgiftsskyldighet kan man även beskriva annan uppföljande rapportering. Det finns sålunda behov av att informera om vissa överklaganden och vissa aspekter på laga kraft. När det gäller detta får såväl den nuvarande som den föreslagna regleringen anses vara bristfällig och otydlig.

I 7 § förordningen (1970:517) om rättsväsendets informationssystem sägs för närvarande följande.

När tiden för överklagande av domen eller beslutet har gått ut, ska Polismyndigheten underrättas huruvida avgörandet vunnit laga kraft eller överklagats.

Det får anses vara en missvisande beskrivning i två avseenden.

- Det är inte avgörandet i sin helhet som är relevant utan avgörandet beträffande en viss tilltalad (eller motsvarande)
- Det är endast överklagande av vissa frågor som är relevanta.

Begreppet laga kraft i nuvarande förordning avser (med en normal tolkningsmetod) hela avgörandet beträffande samtliga tilltalade. Men det är inte, och kan aldrig varit avsikten, att informera om det inom RIF. Nuvarande rapportering görs därmed inte så som det står i förordningstexten.

Det som är relevant i ett informationsspridningsperspektiv inom RIF är om det gjorts ett överklagande för en viss tilltalad (eller motsvarande) i någon av de frågor som omfattas av den grundläggande uppgiftsskyldigheten som beskrivits ovan (och som baseras på vilka sakfrågor som prövats).

Detta bör åtgärdas så att den faktiska uppgiftsskyldigheten beskrivs och inte som nu att en mer omfattande och uppgiftsskyldighet beskrivs. Genomgående görs i förslagen till författningstext en hänvisning till avgörandet som sådant och inte till den del som avser en viss tilltalad (eller motsvarande).

Begreppet laga kraft bör i författningstexterna avgränsas till att det endast är en bestämd delmängd i avgörandet för en viss tilltalad (eller motsvarande) som fått laga kraft. Här använder hovrätten begreppet *RIF-lagakraft* väl medvetna om att det nog inte är ett begrepp som ska användas i författningstext.

Med detta som utgångspunkt kan man gå vidare och beskriva uppgiftsskyldigheten i samband med överklagande. Det är överinstansen som ska informera om att det skett ett överklagande. Informationen avser alltid endast en tilltalad (eller motsvarande) i taget. Varje gång ett överklagande ska rapporteras ska en handling upprättas och en avskrift av den skickas till berörda mottagare. Att det ska upprättas handlingar som i sin tur ska diarieföras behöver knappast författningsregleras särskilt (se 2 kap. 10 § tryckfrihetsförordningen m.m.).

Om någon fråga som omfattas av den grundläggande uppgiftsskyldigheten (sakfrågorna) överklagas ska överinstansen informera om detta. Det kan alltså förekomma att det finns överklagande som inte innebär att överinstansen ska informera om överklagandet utan att underinstansen ska informera om RIF-lagakraft.

I hovrättens förslag till reglering framgår detta i avsnitt F.

Om det inte sker något överklagande beträffande en viss tilltalad (eller motsvarande) när domstolen prövat någon fråga i sak eller om överklagandet avser något annat än det som utlöser en uppgiftsskyldighet ska domstolen informera om RIF-lagakraft. Även detta behöver regleras och beskrivas på ett korrekt sätt.

I hovrättens förslag till reglering framgår detta i avsnitt H.

Inhibition av skyddstillsyn

En effekt av att det skett ett överklagande kan vara att överinstansen beslutar att verkställighet av en utdömd skyddstillsyn tills vidare inte får ske. Det behövs en reglering av att en domstol då har en uppgiftsskyldighet. Även i denna del bör regleringen ta sikte på uppgiftsskyldigheten och inte baseras på hur den vid ett visst tillfälle genomförs. Bestämmelsen om detta bör flyttas.

Man kan i framtiden tänka sig andra situationer där överinstansen bör informera om icke slutliga beslut, inhibition av näringsförbud m.m. Regleringen bör därför göras som en uppräkningslista av de icke slutliga beslut i överinstans som omfattas av uppgiftsskyldigheten. Det blir då lättare att fylla på med fler typer av beslut.

I hovrättens förslag till reglering framgår detta i avsnitt G.

Laga kraft när det inte gjorts en sakprövning i överinstans

I de fall ett avgörande för en viss tilltalad (eller motsvarande) överklagats i någon fråga som omfattas av uppgiftsskyldigheten ska överinstansen informera om överklagandet.

Om det görs en sakprövning i överinstansen föreligger en uppgiftsskyldighet beträffande avgörandet. I hovrätten kommer den uppgiftsskyldigheten att fullgöras genom en strukturerad rapportering i efterhand och i HD genom att avgörandet skickas till Polismyndigheten. Hur uppgiftsskyldigheten i dessa fall ska genomföras bör inte författningsregleras, bara att det finns en sådan skyldighet. Det blir då lättare att ändra sättet att fullgöra skyldigheten utan att man samtidigt behöver ändra regleringen.

I de fall det inte görs en sakprövning i överinstansen utan överinstansens avgörande leder till att det som underinstansen beslutade får RIF-lagakraft, ska överinstansen informera om detta.

RIF-lagakraften för underrättens avgörande uppkommer när ett överinstansens beslut som innebär att det inte sker någon sakprövning i överinstansen, i sin tur fått laga kraft. Ett exempel på detta är att en hovrätt beslutar att inte meddela prövningstillstånd och att det beslutet får laga kraft. Det innebär i sin tur att tingsrättens avgörande för en viss tilltalad (eller motsvarande) får RIF-lagakraft och att överinstansen ska informera om det inom RIF. Överinstansen ska även informera om anledningen till att underinstansens avgörande för en viss tilltalad (eller motsvarande) fått RIF-lagakraft.

Regleringsmässigt torde det räcka att säga att överinstanserna har en uppgiftsskyldighet inom RIF när deras avgöranden leder till att ett underrättsavgörande för en viss tilltalad (eller motsvarande) fått RIF-lagakraft.

I hovrättens förslag till reglering framgår detta av punkt I.

Regleringsteknik

Som hovrätten varit inne på ovan är den föreslagna regleringen svårgenomtränglig.

Hovrätten föreslår att det införs en samlad reglering av domstolarnas uppgiftsskyldighet till de andra RIF-myndigheterna inom brottmålsområdet. Samtidigt bör gällande bestämmelser om uppgiftsskyldighet som inte längre behövs, tas bort. De olika myndigheternas behov av information ska givetvis tillgodoses men det kan göras genom hänvisning i de myndighetsspecifika författningarna till domstolarnas generella uppgiftsskyldighet.

En övergripande reglering av domstolarnas uppgiftsskyldighet kan kombineras med ett bemyndigande till Domstolsverket att föreskriva mer i detalj vad som ska göras på området.

Generellt kan man reglera vilka mottagare som avses, vilka frågor som omfattas av uppgiftsskyldigheten, att den ska göras per individ samt vilka handlingar som ska hanteras. Följande modell kan användas.

- A. Definiera mottagarna.
- B. Avgränsa uppgiftsskyldigheten så att den omfattar varje tilltalad (eller motsvarande) för sig.
- C. Definiera vilka sakfrågor som, när de prövas i sak, utlöser uppgiftsskyldighet.
- D. Definiera uppgiftsskyldighet i syfte att gallra misstankeregistret m.m.
- E. Beskriv de särskilda rättsmedlen och vad som gäller vid undanrörjande p.g.a. rättegångsfel.

- F. Beskriv uppgiftsskyldighet i samband med överklagande av någon av de frågor som avses i avsnitt C.
- G. Beskriv uppgiftsskyldigheten för icke slutliga beslut i överinstans (för närvarande inhibition av skyddstillsyn).
- H. Beskriv uppgiftsskyldigheten när det inte finns något överklagande enligt F (alltså att det egna avgörandet i de RIF-relevanta frågorna enligt avsnitt C inte överklagats). RIF-lagakraft.
- I. Beskriv uppgiftsskyldigheten när ett avgörande i överinstans leder till att RIF-lagakraft uppkommer för en viss tilltalad (eller motsvarande) i lägre instans.
- J. Beskriv övrig uppgiftsskyldighet i samband med avgöranden m.m.
- K. Definiera tidpunkten för uppgiftsskyldigheten.
- L. Bemyndiga Domstolsverket att ge ytterligare föreskrifter.

Regleringen kan göras i ett särskilt avsnitt i förordningen (2014:1085) om rättsväsendets informationshantering. Rubriken på det särskilda avsnittet kan vara enligt förslaget. Ett alternativ kan vara att arbeta in regleringen i förordningen om underrättelse om dom i vissa brottmål, m.m.

Hovrättens förslag till reglering

I detta avsnitt ger hovrätten förslag till hur regleringen skulle kunna se ut enligt modellen ovan. Förslagen kan nog behöva kompletteras i några avseenden där hovrättens kunskap om överenskommelser m.m. som ligger till grund för regleringen är bristfällig eller inte helt uppdaterad. Även formuleringarna behöver ses över och göras tydliga och enhetliga. Hovrättens förslag ska ses som dels en beskrivning av vad som behöver regleras, dels som exempel på hur regleringen kan se ut, men inte nödvändigtvis som färdiga texter.

A. Definiera mottagarna

I denna del av regleringen handlar det främst om att beskriva vilka mottagarna av information från de allmänna domstolarna är. Någon form av inledande bestämmelse om uppgiftsskyldighet i brottmål behövs. Till exempel så här.

A § Allmänna domstolar (tingsrätter, hovrätter och Högsta domstolen) ska utöver uppgiftsskyldighet som följer av lag och förordning lämna uppgifter om avgöranden, överklagande av avgöranden och laga kraft i brottmål till Brottsförebyggande rådet, Ekobrottsmyndigheten, Kriminalvården, Polismyndigheten, Tullverket och Åklagarmyndigheten i enlighet med bestämmelserna i denna förordning.

Genom att skriva på detta sätt definieras både avsändarna och mottagarna av information rörande brottmålsavgöranden. En förutsättning torde vara att man samtidigt upphäver annan reglering om uppgiftsskyldighet som kan ersättas av den individualiserade uppgiftsskyldigheten som regleras. I avsnitt 7 i promemorian redovisas de författningar som innehåller bestämmelser om uppgiftsskyldighet. Redovisningen i det avsnittet torde täcka de bestämmelser som, med vårt förslag till reglering, kan tas bort.

Möjligen kan man även reglera att det är en uppgiftsskyldighet som ska genomföras med hjälp av automatiserad behandling men det framstår som onödigt i enlighet med de resonemang som förs i promemorian. Och om man

väljer det måste man samtidigt hantera undantagen. Hur domstolarna ska fullgöra uppgiftsskyldigheten kan i stället regleras genom att Domstolsverket föreskriver att domstolarna ska använda de systemlösningar som tillhandahålls, vilka i sin tur ser till att överföringen görs så att mottagarna kan automatisera sin informationsbehandling.

B. Avgränsa uppgiftsskyldigheten så att den omfattar varje tilltalad (eller motsvarande) för sig

En central utgångspunkt är att uppgiftsskyldigheten ska genomföras för varje tilltalad (eller motsvarande) för sig. Inget hindrar att flera överföringar görs samtidigt men det är alltså inte avgörandet i sin helhet som ska skickas utan en avskrift av det i de delar det avser en viss individ. Detta är ett av skälen till att man inte bör hänvisa till att uppgiftsskyldigheten enligt annan lag ska fullgöras genom den nya regleringen. Annan befintlig reglering handlar ju ofta om avgöranden i sig, inte om de delar som avser en viss individ.

B § Uppgiftsskyldigheten gäller för varje tilltalad eller motsvarande (individer). Endast information som berör en viss individ ska förmedlas inom ramen för en viss överföring. Om ett avgörande avser flera individer ska uppgifterna förmedlas separat för var och en av dem.

Här läggs grunden för att all uppgiftsskyldighet ska avse en viss individ. Det behöver därefter inte upprepas när det gäller de olika typerna av överföringar.

C. Definiera vilka sakfrågor som, när de prövas i sak utlöser uppgiftsskyldighet

Så här långt är mottagarna identifierade och principen om att uppgiftsskyldigheten gäller en viss individ är etablerad. Nästa område att reglera är vilka sakfrågor som omfattas av uppgiftsskyldigheten. Här behövs en uttömmande uppräkningslista av de frågor som kan utlösa en uppgiftsskyldighet. Denna del av regleringen säger dock inget om vem som är mottagare i ett visst fall, bara att prövningen av uppräknade sakfrågor innebär att man ska ta reda på om en överföring faktiskt ska ske. En sådan filtrering till mottagare kommer att ske automatiskt i tingsrätt och hovrätt.

Här finns troligen lite olika sätt att tänka. Man kan låta utfallet (om det ska bli en överföring eller inte) styra uppräkningslistan, men då blir den mer omfattande och måste ta hänsyn till alla myndigheters behov. Det andra och enklare sättet att tänka, är att räkna upp de sakfrågor som, beroende på hur det går, kan leda till en överföring till någon. Vilka mottagarna blir i det enskilda fallet kan regleras på annat sätt, informationsutbytesöverenskommelser osv. Hovrätten förordar det senare.

Ett exempel på hur olika formuleringar kan göras gäller åtal. Om till exempel ett enskilt åtal ogillas finns det möjligen inte någon myndighet som vill få reda på det. Om regleringen ska ta hänsyn till detta behöver det framgå i detta avsnitt. Om man i stället endast reglerar att om domstolen har en uppgiftsskyldighet när den prövar ett åtal kan filtreringsregler som implementerats i IT-lösningen avgöra om och i så fall vem som ska informeras. Undantagsvis kan man med en sådan reglering komma till att informationsbearbetningen i domstol ska göras strukturerat och på visst sätt men att det

inte leder till en överföring i ett enskilt fall. Hovrätten anser att det är godtagbart.

C § Uppgiftsskyldigheten enligt denna förordning gäller när domstolen i ett avgörande prövat något av följande (i sak).

- Åtal för brott
- Talan om undanröjande av påföljd
- Talan om utdömande av vite
- Talan om omvandling av fängelse på livstid
- Osv.

Domstolsverket har kompletta uppgifter på vilka sakfrågor som omfattas av uppgiftsskyldigheten och kan komplettera uppräknningen. Denna uppräknning utgör grunden för omfattningen av uppgiftsskyldigheten även om den kompletteras av andra bestämmelser.

Genom att koppla ihop sakfrågan med att det faktiskt skett en sakprövning kan man enkelt reglera samtliga instansers skyldighet att informera. Sättet att göra det på kan dock tillåtas variera och ändras över tid. Det blir då onödigt att föreskriva att uppgiftsskyldigheten ska göras genom en automatiserad behandling eller att tingsrätten ska skapa avskrifter av originalhandlingar. Hur det ska göras för en viss instans vid en viss tidpunkt kan regleras av Domstolsverket i föreskrifter. Regleringen i förordningen blir därmed teknikneutral och hållbar över tid.

Om man önskar utöka omfattningen av uppgiftsskyldigheten till andra sakfrågor kan det enkelt göras genom uppdatering av uppräknningen i denna bestämmelse. Så kan bli fallet den dag personella tvångsmedel som prövas i sak ska omfattas av uppgiftsskyldigheten (t.ex. prövning av häktningssyrkanden i tingsrätt innan dom).

Genom att reglera på detta sätt behöver man inte heller ta hänsyn till formen på beslutet och skillnaden mellan slutliga och icke slutliga beslut. Hovrätten menar att det är betydligt bättre att beskriva sakfrågor än beslutstyper eftersom en viss sakfråga kan hanteras i ett slutligt beslut i en instans och i ett icke slutligt beslut i en annan, typexemplet på detta är häktningsbeslut som i hovrätten blir slutliga beslut eftersom de avslutar målet i hovrätt. Häktningsbeslut i tingsrätt är dock vanligen icke slutliga beslut. Det är även olämpligt att knyta regleringen till begreppet mål eftersom det begreppet inte låter sig definieras på ett enhetligt sätt.

Eftersom HD inte kommer att ha ett fullt utbyggt stöd för informations-spridning behövs någon form av komplettering som avser de fall där HD gjort en sakprövning. Informationen ska spridas av HD till de RIF-myndigheter som fått reda på överklagandet (i den delen finns ett IT-stöd som automatiskt skickar överklaganderapporterna rätt). Men det kan i vissa fall vara nödvändigt att HD även skickar avgöranden till andra RIF-myndigheter än de som fått reda på överklagandet till HD. I den delen kan nuvarande bestämmelser om uppgiftsskyldighet troligen fortsätta att gälla genom någon form av övergångsreglering.

D. Definiera uppgiftsskyldighet i syfte att gallra mistankeregistret m.m.

Här gäller det att beskriva uppgiftsskyldigheten i de fall det finns ett yrkande som inte prövas i sak men där någon mottagande myndighet har behov av

informationen. För närvarande torde detta gälla allmänna åtal som inte prövas i första instans. Normalt är det tingsrätten som gör detta när åtal avvisas eller skrivs av efter återkallelse. Men inget bör hindra att bestämmelsen även gäller hovrätt och HD. Här ska man dock vara tydlig med att beskriva att det inte handlar om avvisning av överklagande i andra instans.

D § Uppgiftsskyldigheten enligt denna förordning gäller även när en domstol som första instans avvisat eller – efter återkallelse – skrivit av något av följande.

- *Allmänt åtal för brott.*

Regleringstekniken med uppräknings bör användas även här eftersom det då är lättare att utöka till andra frågor, till exempel avskrivning av talan om undanröjande av påföljd som ju väl passar sig för informations-spridning till åklagaren på detta sätt.

E. Beskriv de särskilda rättsmedlen och vad som gäller vid undanröjande pga. rättegångsfel

Det behövs en beskrivning av uppgiftsskyldigheten i samband med särskilda rättsmedel och undanröjande på grund av rättegångsfel. Hovrätten förordar även i denna del att uppgiftsskyldigheten omfattar att man prövar talan om något (särskilda rättsmedel), inte att det beviljas. Det är alltså prövningen i sig som utlöser uppgiftsskyldigheten, inte utgången i beslutet. Det blir därmed möjligt att utöka uppgiftslämnandet till att avse även nekande beslut till Brå så snart den tekniska lösningen finns på plats. Regleringen bör vara teknikneutral och inte beskriva det utfall som man för närvarande kan uppnå.

När det gäller undanröjande på grund av rättegångsfel inom ramen för de ordinära rättsmedlen kan det nog förhålla sig lite annorlunda och det kan vara tillräckligt att reglera uppgiftsskyldigheten när det skett ett undanröjande.

E § Uppgiftsskyldigheten enligt denna förordning gäller även när en domstol prövat något av följande.

- *Talan om undanröjande av strafföreläggande*
- *Talan om undanröjande av ordningsbot*
- *Ansökan om resning*
- *Klander av domvilla*
- *Talan om återställande av försutten tid*

Uppgiftsskyldighet föreligger även när en domstol efter överklagande undanröjer en lägre rätts avgörande som omfattas av uppgiftsskyldigheten enligt denna förordning.

Detta bör regleras även om avgörandena för närvarande inte omfattas av den tekniska lösning som implementeras.

F. Beskriv uppgiftsskyldighet i samband med överklagande av någon av de frågor som avses i avsnitt C

När någon av de i avsnitt C uppräknade frågorna överklagas ska överinstansen informera om detta. Det behövs en bestämmelse som reglerar detta på ett enhetligt sätt.

F § När en fråga som omfattas av uppgiftsskyldigheten enligt C § överklagas ska överinstansen lämna uppgift om att ett överklagande skett och vem som överklagat.

G. Beskriv uppgiftsskyldigheten för icke slutliga beslut i överinstans (för närvarande inhibition av skyddstillsyn).

När överinstansen inhiberar verkställigheten av skyddstillsyn ska domstolen informera om detta. Det behövs en bestämmelse som reglerar den uppgiftsskyldigheten. Även här bör regleringen göras genom en uppräkningslista som tillåter senare kompletteringar.

G § Uppgiftsskyldigheten enligt denna förordning gäller även när en överinstans beslutar

- *Att vidare verkställighet av skyddstillsyn tills vidare inte får äga rum*

Detta bör regleras även om avgörandena för närvarande inte omfattas av den tekniska lösning som implementeras.

H. Beskriv uppgiftsskyldigheten när det inte finns något överklagande enligt F (alltså att det egna avgörandet i de RIF-relevanta frågorna enligt punkt C inte överklagats). RIF-lagakraft

I dessa fall bör man kunna ha en enhetlig reglering som gäller tingsrätt och hovrätt. HD:s avgöranden kan ju inte överklagas.

H § Om en tingsrätts eller en hovrätts avgörande i sak av en fråga som omfattas av uppgiftsskyldigheten enligt denna förordning inte överklagas beträffande en viss individ eller om överklagandet endast avser någon annan fråga än de som omfattas av uppgiftsskyldigheten enligt C § ska domstolen lämna uppgift om att avgörandet beträffande individen fått laga kraft i de delar som omfattas av uppgiftsskyldigheten enligt C § (RIF-lagakraft).

Detta kan formuleras bättre men innebörden bör vara den angivna.

I. Beskriv uppgiftsskyldigheten när ett avgörande i överinstans leder till att RIF-lagakraft uppkommer för en viss tilltalad (eller motsvarande) i lägre instans

Om ett överklagande av en lägre instans avgörande beträffande en viss individ överklagas, men det av något skäl inte görs någon prövning i sak i överinstans innebär det att underrättens avgörande i den delen får laga kraft i samband med att överrättens avgörande, som innebär att det inte görs någon sakprövning, får laga kraft.

Inom RIF har man valt att det är denna effekt som domstolen ska informera om, inte – vilket möjligen hade varit det naturliga – händelsen i sig (beslutet att inte sakpröva). Överinstans ska alltså tala om att underinstansens avgör-

ande fått RIF-lagakraft (med den innebörd som vi beskrivit ovan). Detta blir fallet i ett antal olika situationer. Gemensamt för alla situationer är att beslutet som räknas upp i sig fått laga kraft. I HD sker det samtidigt som beslutet meddelas och i hovrätten efter att överklagandetiden gått ut. Det kan noteras att det kan vara tingsrättens eller hovrättens avgörande som får RIF-lagakraft efter HD:s beslut. Vi går inte närmare in på vad som styr detta. Det behöver inte heller framgå av regleringen. I vart fall följande fall leder till denna typ av uppgiftsskyldighet.

- Nekat prövningstillstånd
- Överklagandet har återkallats – avskrivningsbeslut
- Överklagandet avvisas
- Överklagandet förfaller

I § Om en överrätts beslut leder till att underrättens avgörande i sak beträffande en viss individ fått laga kraft i de delar som omfattas av uppgiftsskyldigheten enligt C § (RIF-lagakraft) ska överrätten lämna uppgift om sådan laga kraft och om anledningen till det.

Även här kan man förfina formuleringen.

J. Övrig uppgiftsskyldighet i samband med avgöranden m.m.

Här kan man i huvudsak använda den formulering som finns i Domstolsverkets promemoria, avsnitt 2.7, 7 §.

J § Vid överföring enligt C § ska domstolen även överföra uppgifter om parter och målsägande samt vid överföring till Brottsförebyggande rådet, Kriminalvården eller Polismyndigheten, uppgifter som har betydelse för verkställighet av häktning eller straffrättsliga påföljder.

K. Definiera tidpunkten för uppgiftsskyldigheten

Här bör man nog ha lite olika bestämmelser som varierar över tid efterhand som funktionaliteten utökas, främst i överinstans.

I tingsrätt ska uppgifter alltid överföras i samband med att ett avgörande meddelas eller expedieras efter avkunnande.

Om avgörandet avkunnas ska i förekommande fall uppgifter överföras till Kriminalvården i anslutning till avkunnandet.

Hovrätterna ska överföra uppgifter om sakprövade avgöranden snarast efter att avgörandet meddelats.

Här behövs sannolikt några fler regler för överklagande och RIF-lagakraft.

L. Bemyndiga Domstolsverket att ge ytterligare föreskrifter

Här kan man använda en formulering som liknar den som finns i Domstolsverkets promemoria, avsnitt 2.7, 9 §.

L § Domstolsverket får, efter att ha gett berörda myndigheter tillfälle att yttra sig, meddela ytterligare föreskrifter om överföring av uppgifter enligt X – X § denna förordning.

Ytterligare reglering

En av fördelarna med hovrättens förslag till struktur på regelverket är att det kan utökas efterhand utan att det påverkar befintliga delar. Eftersom sättet att genomföra uppgiftsskyldigheten lämnas utanför regleringen är det bara utökningar av det som omfattas, som kräver ändringar. Regleringen torde bli stabil över tid även om sättet att överföra information ändras.

Utöver att reglera domstolarnas uppgiftsskyldighet torde Polismyndighetens skyldigheter att vidarebefordra viss information behöva regleras. Detta kan göras i förordningen (1970:517) om rättsväsendets informationssystem. Vilka frågor som behöver regleras särskilt har hovrätten för närvarande ingen bestämd uppfattning om men det torde vara sådant som beskrivs i avsnitt 8.5.

Som hovrätten varit inne på bör ett antal regler om uppgiftsskyldighet upphävas i samband med ikraftträdandet. Detta bör göras i de fall den nya regleringen är tillräcklig för att tillgodose de mottagande myndigheternas behov. Befintlig reglering bör bara behållas om den fyller någon funktion som inte kan hanteras genom den nya regleringen. Möjligen även för vissa situationer i HD som vi beskrivit ovan.

Hovrättens slutsatser om den föreslagna regleringen

I detta avsnitt beskrivs effekterna av hovrättens förslag på författningsförslagen i promemorian.

Avsnitt 2.1

Här ansluter sig hovrätten till förslaget i promemorian.

Avsnitt 2.2

1 – 3 och 12 §§ torde kunna förändras i enlighet med förslaget.

5 §, 5 a § och 7 § kan utgå eftersom innehållet ersätts av formuleringarna i hovrättens förslag.

Avsnitt 2.3 – 2.6

Här ansluter sig hovrätten till förslaget i promemorian.

Avsnitt 2.7

Se hovrättens förslag till reglering.

Avsnitt 2.8

Avsnitt 4 i 18 § är inte nödvändigt. Uppgiftsskyldigheten framgår av våra förslag och av kommande kompletterande föreskrifter från Domstolsverket. Vidare är flera av formuleringarna missvisande, till exempel beskrivningen av laga kraft och överklagande. Hovrätten har ovan beskrivit hur dessa begrepp bör definieras mer precist.

Avsnitt 2.9

Även denna reglering synes överflödig. Den täcks av hovrättens förslag. Dessutom är bestämmelsen i förslaget missvisande i vissa avseenden. Formuleringen är inte tillräckligt precis och innebär till exempel att Tullverket ska informeras om ett anståndsbeslut eller beslut om byte av offentlig försvarare, vilket knappast kan vara avsikten. Se även ovan om våra generella påpekanden.

Hovrättens sammanställda förslag till reglering

Förordning (2014:1085) om rättsväsendets informationshantering

Överföring av uppgifter från de allmänna domstolarna

A § Allmänna domstolar (tingsrätter, hovrätter och Högsta domstolen) ska utöver uppgiftsskyldighet som följer av lag och förordning lämna uppgifter om avgöranden, överklagande av avgöranden och laga kraft i brottmål till Brottsförebyggande rådet, Ekobrottsmyndigheten, Kriminalvården, Polismyndigheten, Tullverket och Åklagarmyndigheten i enlighet med bestämmelserna i denna förordning.

B § Uppgiftsskyldigheten gäller för varje tilltalad eller motsvarande (individer). Endast information som berör en viss individ ska förmedlas inom ramen för en viss överföring. Om ett avgörande avser flera individer ska uppgifterna förmedlas separat för var och en av dem.

C § Uppgiftsskyldigheten enligt denna förordning gäller när domstolen i ett avgörande prövat något av följande (i sak).

- Åtal för brott
- Talan om undanröjande av påföljd
- Talan om utdömande av vite
- Talan om omvandling av fängelse på livstid
- Osv.

D § Uppgiftsskyldigheten enligt denna förordning gäller även när en domstol som första instans avvisat eller – efter återkallelse – skrivit av något av följande.

- Allmänt åtal för brott.

E § Uppgiftsskyldigheten enligt denna förordning gäller även när en domstol prövat något av följande.

- Talan om undanröjande av strafföreläggande
- Talan om undanröjande av ordningsbot
- Ansökan om resning
- Klander av domvilla
- Talan om återställande av försutten tid

Uppgiftsskyldighet föreligger även när en domstol efter överklagande undanröjer en lägre rätts avgörande som omfattas av uppgiftsskyldigheten enligt denna förordning.

F § När en fråga som omfattas av uppgiftsskyldigheten enligt C § överklagas ska överinstansen lämna uppgift om att ett överklagande skett och vem som överklagat.

G § Uppgiftsskyldigheten enligt denna förordning gäller även när en överinstans beslutar

- *Att vidare verkställighet av skyddstillsyn tills vidare inte får äga rum*

H § Om en tingsrätts eller en hovrätts avgörande i sak av en fråga som omfattas av uppgiftsskyldigheten enligt denna förordning inte överklagas beträffande en viss individ eller om överklagandet endast avser någon annan fråga än de som omfattas av uppgiftsskyldigheten enligt C § ska domstolen lämna uppgift om att avgörandet beträffande individen fått laga kraft i de delar som omfattas av uppgiftsskyldigheten enligt C § (RIF-lagakraft).

I § Om en överrätts beslut leder till att underrättens avgörande i sak beträffande en viss individ fått laga kraft i de delar som omfattas av uppgiftsskyldigheten enligt C § (RIF-lagakraft) ska överrätten lämna uppgift om sådan laga kraft och om anledningen till det.

J § Vid överföring enligt C § ska domstolen även överföra uppgifter om parter och målsägande samt vid överföring till Brottsförebyggande rådet, Kriminalvården eller Polismyndigheten, uppgifter som har betydelse för verkställighet av häktning eller straffrättsliga påföljder.

K § Tidpunkten för fullgörande av uppgiftsskyldighet (behöver utvecklas).

L § Domstolsverket får, efter att ha gett berörda myndigheter tillfälle att yttra sig, meddela ytterligare föreskrifter om överföring av uppgifter enligt X – X § denna förordning.

I detta ärende har hovrättspresidenten Anders Hagsgård beslutat.
Hovrättsrådet Björn Östman har varit föredragande.

Anders Hagsgård

Björn Östman